ERIN HUNTEROVÁ

VOLÁNÍ DIVOČINY

VELKÉ MEDVĚDÍ JEZERO

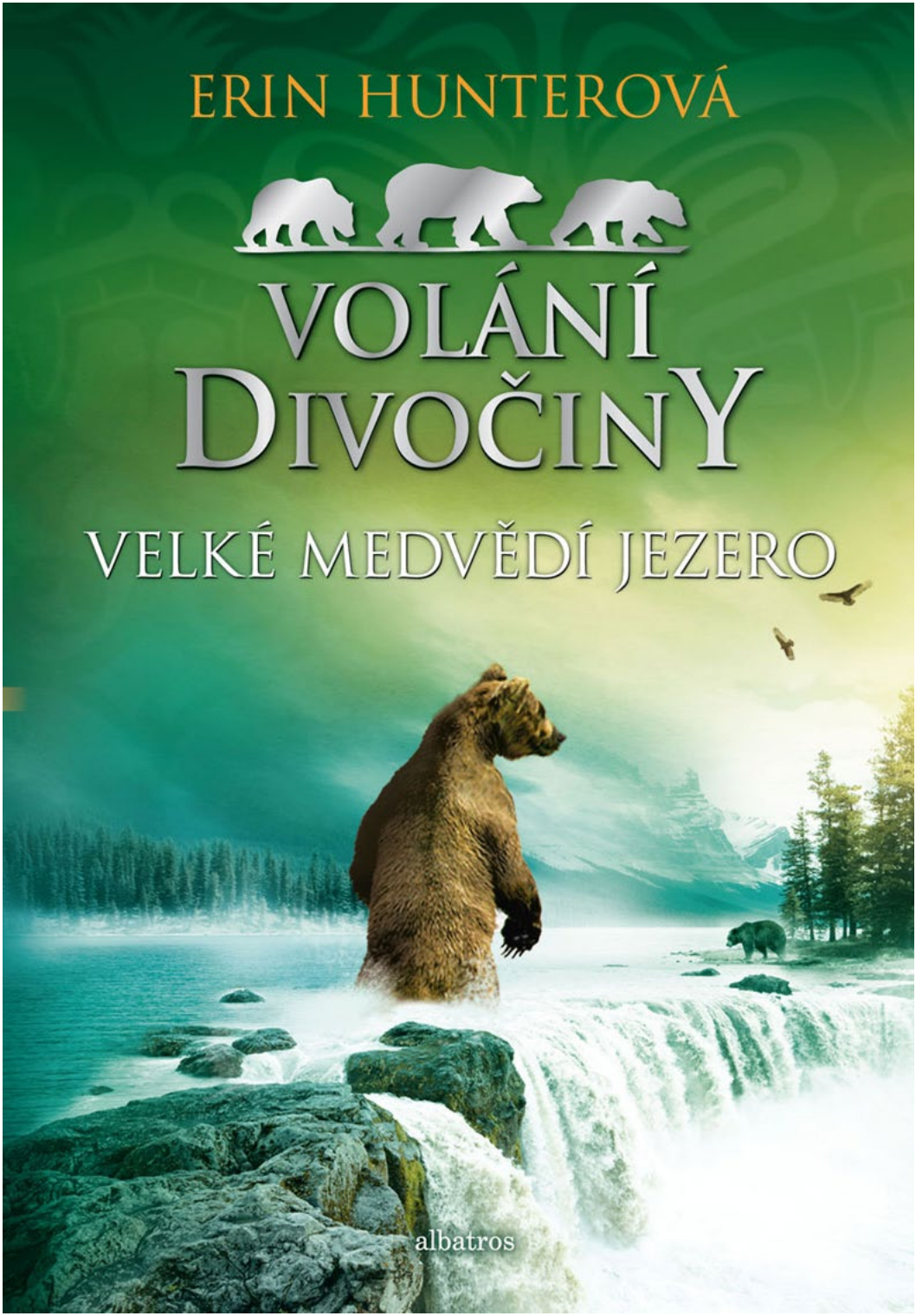

albatros

Volání divočiny (2): Velké medvědí jezero

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Hunterová
Volání divočiny (2): Velké medvědí jezero – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

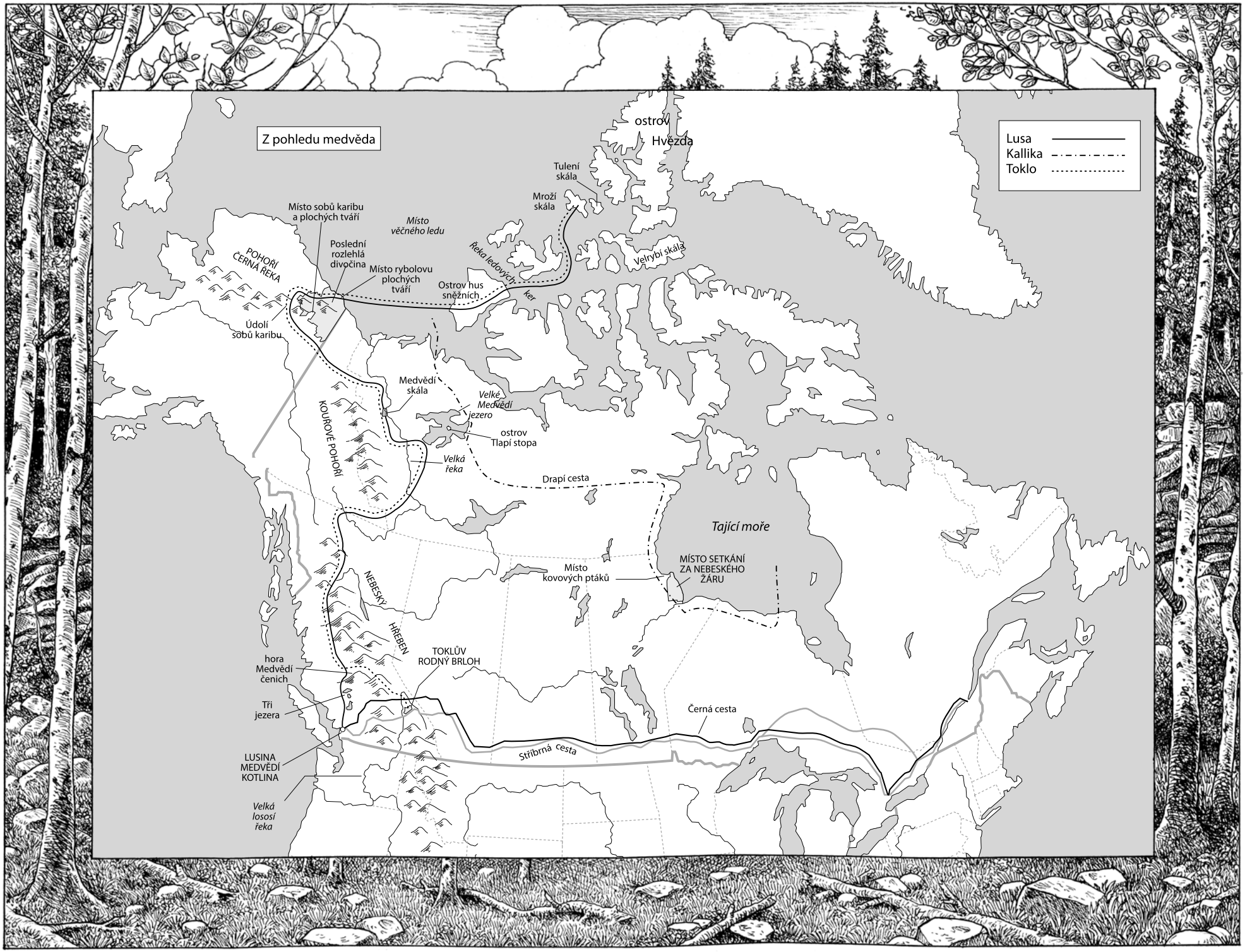
Z pohledu medvěda
Lusa
Kallika
Toklo
ostrov Hvězda
Tulení skála
Mroží skála
Místo věčného ledu
Místo sobů karibu a plochých tváří
Poslední rozlehlá divočina
Místo rybolovu plochých tváří
POHOŘÍ ČERNÁ ŘEKA
Řeka ledových ker
Velrybí skála
Ostrov hus sněžních
Údolí sobů karibu
Medvědí skála
Velké Medvědí jezero
ostrov Tlapí stopa
KOUŘOVÉ POHOŘÍ
Velká řeka
Drapí cesta
Tající moře
MÍSTO SETKÁNÍ ZA NEBESKÉHO ŽÁRU
Místo kovových ptáků
NEBESKÝ HŘEBEN
TOKLŮV RODNÝ BRLOH
hora Medvědí čenich
Tři jezera
Černá cesta
Stříbrná cesta
LUSINA MEDVĚDÍ KOTLINA
Velká lososí řeka

Z pohledu člověka
0
800 mi
0
1200 km
GRÓNSKO
ELLESMERŮV
OSTROV
Severní ledový oceán
OSTROVY KRÁLOVNY ALŽBĚTY
Beaufortovo moře
Arktická vesnice
BROOKSOVO POHOŘÍ
ARKTICKÁ NÁRODNÍ PŘÍRODNÍ REZERVACE
BANKSŮV OSTROV
Parryův kanál
Kaktovik
Atigunský průsmyk
Aljaška
Fairbanks
Anchorage
řeka Yukon
MACKENZIOVO POHOŘÍ
řeka Mackenzie
Ostrov pověr
Velké Medvědí jezero
VIKTORIIN OSTROV
BAFFINŮV OSTROV
Godthab
Iqaluit
Atlantský oceán
severní polární kruh
Aljašský záliv
Whitehorse
Yellowknife
Velké Otročí jezero
Juneau
Hudsonův záliv
St. John´s
Churchill
NÁRODNÍ PARK WAPUSK
SKALNATÉ HORY
Prince Rupert
KANADA
Tichý oceán
NÁRODNÍ PARK MOUNT REVELSTOKE
Edmonton
Winnipežské jezero
Québec
VELKÁ VANCOUVERSKÁ ZOO
Calgary
Vancouver
Regina
Transkanadská dálnice
Montreal
Kanadská pacifická železnice
Winnipeg
Ottawa
Seattle
Boston
Bismarck
Helena
Toronto
řeka Columbia
Portland
SPOJENÉ STÁTY AMERICKÉ
St. Paul
Minneapolis
New York

VOLÁNÍ DIVOČINY

VELKÉ MEDVĚDÍ JEZERO

ERIN HUNTEROVÁ

ALBATROS

Přeložila Milada Kadlecová

Se zvláštním poděkováním Cherith Baldryové

KAPITOLA PRVNÍ

Lusa

Lusa zírala na grizzlí mládě. Bylo dvakrát větší než ona; jak se spolu prali a on ji celou svou vahou pod sebou chytil do pasti, byla přesvědčená, že ji určitě zabije. Teď už se ho ale nebála, ležel před ní skrčený a boky se mu pohybovaly nahoru a dolů. Červené paprsky zapadajícího slunce se přerušovaně trousily skrz listy, a promítaly tak na Toklovu hnědou kožku žhavé, rezavě červené tečky.

Našla Očino ztracené mládě.

Klidně jsem ho mohla hledat celý život a nikdy bych ho nenašla. Dovedli mě snad k němu duchové?

Toklo na ni užasle zíral. „Jak to, že znáš moje jméno?“

„Už – už dlouho tě hledám,“ zakoktala se Lusa. „Šla jsem celou cestu až z Medvědí kotliny –“

„Z Medvědí kotliny?“ Toklo ohrnul spodní ret. „Co to je?“

„To je místo, kde žijou medvědi,“ vysvětlila mu Lusa, tento-

krát už klidněji. „Baribalové jako já, grizzlyové a obrovští lední medvědi. Krmí nás tam ploché tváře, a taky nás dávají do pořádku, když jsme nemocní, a další ploché tváře se na nás zase chodí dívat. Jsou tam i jiná zvířata," dodala. „Tygři, plameňáci a zvířata s dlouhými houpavými nosy."

Toklo ji s pohrdlivým zafuněním přerušil. „Ty jsi žila společně s jinými zvířaty?" zavrčel nevěřícně. „Krmily tě plochý tváře? Tohle opravdoví medvědi nedělají. *Co* jsi vlastně za medvěda?"

Luse se stáhl žaludek strachy; Toklo vypadal dost naštvaně a ona věděla, že podruhé se jí ho přeprat už nepodaří. Slíbila však Oce, že jejímu jedinému přeživšímu mláděti předá její vzkaz. „Ploché tváře vzaly tvou mámu do Medvědí kotliny. Ona… ona tam umřela." Usoudila, že nemá smysl Tokla ještě víc rozrušovat tím, že mu řekne, jak se Oka ze stesku po svých ztracených mláďatech zbláznila a celá nepříčetná pak napadla plochou tvář. „Než umřela, předala mi pro tebe vzkaz. Řekla –"

Toklo se k ní otočil zády. „Nechci to slyšet!"

Vylekaná Lusa se k němu o krok přiblížila. „Já ale slíbila –"

„Řekl jsem, že to nechci slyšet! Nechci o tý medvědici slyšet vůbec nic. Opustila mě. *Není* to moje máma." A zatímco celý rozzlobený kráčel pryč, křupalo mu pod tlapkami suché listí. Zastavil se až pod zkroucenou jedlí.

„Moc ji to mrzelo," řekla tiše Lusa.

Nemyslela si, že ji Toklo slyšel. Sice se na ni nepodíval, ale přece jen zlostně zavrčel: „Vrať se zpátky do Medvědí kotliny!"

Lusa celá zmatená zamrkala. Riskovala život, aby ho našla a řekla mu, co si Oka přála, aby se dozvěděl. Očekávala tedy, že jí Toklo bude aspoň trochu vděčný. Třeba by se mohli i ska-

marádit, takže by už nebyla sama. Co mu udělala, že je tak odtažitý?

Do Medvědí kotliny se už vrátit nemohla. Divočina byla větší, než si kdy dokázala představit, byla děsivá a matoucí. Ale taky vzrušující. Poté co za poslední měsíce okusila svobodu, bylo pro ni nemyslitelné vrátit se zpátky do malého prostoru, kde les tvoří dva nebo tři stromy. Ale co Toklo udělá, když teď odsud neodejde? Sklapla čelist, aby z ní nevyšlo zakňučení. Toklo se nesmí dozvědět, že se moc bojí.

Lusa se otočila a podívala se na druhé grizzlí mládě, sedělo na zemi a s očividným zájmem ji sledovalo. Naklonila hlavu na stranu a vzpomněla si, co viděla těsně před tím, než se s Toklem začala prát. Nehonila náhodou zajíce? Břicho jí hrozivě zaburácelo, což jí připomnělo, že má takový hlad, jaký ještě nikdy neměla. Honila *zajíce, který se proměnil v tohle mládě*.

Máma jí neříkala nic o zajících, kteří se proměňují v medvědy nebo, když na to přijde, v jiná zvířata. Je to tedy medvěd, nebo zajíc? A nepromění se znovu? Lusa na něj nedůvěřivě zírala, čekala, jestli mu z hlavy zase najednou nevystřelí dlouhé slechy.

Grizzlí mládě vstalo a dokráčelo k ní po svých polštářcích. Bylo menší než Toklo a dívalo se vřelým, zvídavým pohledem. „Říkají mi Ujurak. Ty jsi Lusa, že?“

Lusa přikývla. „Ty… jsi medvěd, nebo zajíc?“ vyhrkla na něj.

Ujurak pokrčil rameny, až se jeho lesklá hnědá srst lehce zvlnila. „Nevím,“ připustil. „Umím se převtělit i do spousty jiných tvorů. Do lososa, orla… někdy je ze mě dokonce i mládě ploché tváře.“

Lusa větřila. Byl by Ujurak milá plochá tvář jako krmiči v Medvědí kotlině, nebo jedna z těch nebezpečných, které křičí a střílejí ze svých kovových klacků? „Proč bys chtěl být plochá tvář?“

„Já vlastně nechci být ničím,“ odvětil Ujurak. „Teda kromě medvěda, samozřejmě. Jednoduše se to stane.“ Letmo pohlédl na Tokla. „Snažím se to ovládat, ale ještě mi to moc nejde.“

„Takže ty jsi opravdu medvěd?“ Lusa natáhla hlavu nahoru a ověřila si to. Uši teď měl malé a kulaté a v ničem se nepodobaly zaječím.

„Myslím, že ano,“ zamrkal Ujurak. „Teda doufám, že ano.“

Lusa se rozhlédla kolem. Stromy tu rostly blízko sebe, pod nimi se tísnily keře s bobulemi, po plochých tvářích nebo psech tu však nebylo ani čichu. „Tohle je Toklovo teritorium?“ Velké grizzlí mládě vypadalo docela dost silné na to, aby si škrábanci dokázalo označkovat stromy a ubránilo si svou živnou půdu před ostatními medvědy.

„Ne, jsme na cestách.“ Hluboko v Ujurakových očích se zableskla jantarově žlutá záře. „Jdeme na místo, kde na nebi tancují medvědí duchové.“

„A kde to je?“

Ujurak se podíval dolů na tlapky. *Rozhodně medvědí tlapky,* pomyslela si Lusa. „To přesně nevíme,“ přiznal se jí. „Jdeme za hvězdami.“ A znovu se podíval nahoru. „Ale já se tam *musím* dostat. Bez ohledu na to, jak dlouho to potrvá.“

Něco uvnitř Lusu přimělo, aby se k němu natáhla a čenichem se dotkla jeho chlupatého ucha. „Určitě to místo najdete, vím, že ano.“

Ujurak k ní otočil hlavu a dlouze se na ni zadíval. „Ty to chápeš, viď?“ řekl jemně. „Protože jsi šla pořád dál a dál, dokud jsi nenašla Tokla.“

Lusa přikývla. „Slíbila jsem Oce, že ho najdu, a taky jsem ho našla.“

„Půjdeš s námi?“ zeptal se Ujurak. „Na místo, kde tancují medvědí duchové?“

Lusa přemýšlela, jestli tam bude také duch Oky a jestli Oka sama Toklovi řekne, jak moc ho miluje. To by Lusa chtěla vidět víc než cokoliv jiného. Navíc ani neměla kam jinam jít. A kromě toho byla opravdu šikovná, že Tokla našla, nebo ne? Třeba bude Ujurak potřebovat její pomoc, aby to místo, které hledá, skutečně našel.

„Ano, půjdu,“ oznámila mu.

„Bezva!“ zaječel Ujurak a radostí skákal po předních tlapkách. I když byl mladší než Lusa, byl větší, a tak raději udělala krok vzad, aby náhodou nezačal skákat po ní.

„Myslíš, že to Toklovi nebude vadit?“ zeptala se ho a podívala se směrem k hnědému medvědovi, který stál pod jedlí a otočil se k nim zády. „Nezdá se, že by mě měl příliš v lásce.“

Ujurak se zadíval na stejné místo. „Toklo nemá příliš v lásce nikoho. Včetně sebe samého,“ poznamenal klidně.

Lusa na něj udiveně pohlédla, ale než stačila cokoliv říct, Toklo se kolem sebe ohnal a rozrazil si cestu zespod dlouhých tenkých větví ven. Upřeně se na Lusu podíval. „Nemůžeš nás ale zdržovat,“ upozornil ji.

Lusa se ovládla a raději na něj nezavrčela. Tohle není Toklova výprava, ale Ujurakova, takže by ji neměl sekýrovat. Nako-

nec jen souhlasně přikývla. „Budu se snažit," slíbila mu. Přesto doufala, že si brzy udělají přestávku na jídlo, protože se jí už pod kručícím břichem nohy třásly hlady.

Toklo se ohnal hlavou ze strany na stranu. „Proč tady tak postáváme? Musíme si najít úkryt na noc." A bez jediného slova si to zamířil do stínu pod stromy. Ujurak cválal za ním a jeho krátký tlustý ocas se přitom vrtěl sem a tam.

Lusa chvíli nehnutě stála. Je to opravdu to, co chce? Být divokým medvědem přeci neznamená putovat kdovíkam s dvěma hnědými medvědy, nebo ano? Ale jediná další možnost byla nechat je jít, a ona už měla samoty po krk. *I divocí medvědi vyhledávají společnost,* uvědomila si.

„Počkejte na mě!" zakřičela na ně a vydala se dlouhými skoky za svými novými společníky.

Lusa se zavrtěla, aby se ještě lépe uvelebila, doširoka rozevřela čelist a hlasitě zívla. Měsíční svit se prodíral skrz listy a barvil jí tlapky do stříbřita. Ležela schoulená do klubíčka na stromě v místě, kde z kmene vyrůstaly dvě tlusté větve, takže vytvářely prohlubeň, velkou tak akorát pro malého medvěda.

Dobře věděla, že by už měla jít spát, ale kožich jí mravenčil zvědavostí, a pokaždé když zavřela oči, zase se jí víčka po chvíli rozlétla vzrušením dokořán. Tokla tedy našla, ale teď už se vydala na novou cestu – a nikdo z nich přesně nevěděl, kam povede.

Toklo i Ujurak se vtěsnali do dutiny pod kořeny stejného stromu. Ani oni nespali; Lusa slyšela, jak se pod ní převalují a popotahují čenichy. Zaslechla, jak Toklo něco hlubokým hlasem vrčí, a tak natáhla krk jako žirafa, aby ho slyšela jasněji.

„Je to směšný," povídal. „Nemůže s náma zůstat."

Luse se sevřel žaludek strachy. Copak ji tu Toklo po tom všem nechá?

Je mi to fuk! Jestli mi nedovolí, abych s nimi putovala, tak je budu jednoduše sledovat.

„Říkal jsi, že s námi jít může," připomněl Toklovi Ujurak.

„Ne! Ne, neříkal!"

„No, rozhodně jsi neříkal, že nemůže."

„Tak to říkám teď," odsekl mu Toklo podrážděně. „Proč bysme s sebou měli chtít nějakýho hloupýho baribala? Vždyť jsi ji slyšel. Přišla z míst, kde si ani nemusela sama ulovit kořist. Krmily ji plochý tváře a chodily se na ni *dívat*! Co je tohle vůbec za medvěda?"

„Já si myslím, že je zajímavá," odvětil Ujurak.

Toklo pohrdlivě zafuněl. „Je to jenom obyčejná baribalka. Bude nás jen zdržovat."

Lusa měla chuť ze stromu seskočit a pořádně si to s Toklem vyříkat. Možná že se nenarodila v divočině, ale celé měsíce a měsíce si v ní dokázala výborně poradit. *Chtěla* se stát divokým medvědem, i když to znamenalo, že se už do Medvědí kotliny k rodině nikdy nevrátí. A baribalové jsou lepší než grizzlyové, ve všem! Její táta dokonce říkal, že jsou králi lesa.

Napnula svaly, že skočí dolů, když vtom promluvil Ujurak. Měl jemný hlas, který teď zněl stařeji.

„Myslím, že jsem byl předurčený k tomu, abych Lusu našel. A myslím, že ona je zase předurčená k tomu, aby šla s námi."

Toklo si posměšně odkašlal.

„Jestli nám nebude stačit, tak s námi stejně nezůstane," po-

kračoval Ujurak. „Ale myslím, že medvědí duchové na ni čekají, stejně tak jako čekají na mě nebo na tebe."

Lusa se nad nimi třásla vzrušením, krčila se na kraji svého spacího místa a zírala dolů do temnoty provoněné medvědinou. Nemýlí se Ujurak? Opravdu na ni čekají medvědí duchové?

Ale čí – a proč?

KAPITOLA DRUHÁ

Toklo

Toklo se neklidně převaloval vedle Ujuraka. Mládě vyluzovalo jemné chrápavé zvuky a odfukovalo přitom suchý list, který se mu třepotal u čenichu. Toklovi se zvedal žaludek, jako by snědl plesnivé jídlo, a proto nemohl usnout.

Za všechno může ta baribalka! *Nechci, aby s námi putovala.* Žárlivost ho drásala jako nějaký dráp. *Ujurak je můj kamarád! Proč musela přijít a všechno zkazit?* Začal vrčet a cenit tesáky. Jestli se Ujurak s Lusou mají tak rádi, tak ať si klidně putují spolu. Bude aspoň zase volný a bude se starat jen sám o sebe.

Toklo si zhluboka povzdychl. Nebylo to tak jednoduché. Ujurak, schoulený do klubíčka v cákanci měsíčního svitu, vypadal malý a bezbranný; Toklo věděl, že je to mládě dost ztřeštěné na to, aby se bez rozmyslu vřítilo do nebezpečí, nemluvě o tom, co by se asi stalo, kdyby se proměnil v nesprávný druh zvířete. Jestli půjde dál jen s Lusou, nepřežijí ani jeden déle než pár vý-

chodů slunce. Potřebuje tedy někoho silnějšího, kdo by mu pomohl.

Ale proč to mám být zrovna já? Toklo se opět převalil, jako by ta otázka byla borovicová šiška, která do něho dloubla. *Nemusíš to být ty,* řekl mu jeho drobný vnitřní hlásek. Jestli tedy zůstane s Ujurakem, bude to jen jeho rozhodnutí a nikoho jiného. Toklo se znovu podíval na Ujuraka. Na rameno se mu snesl list, zůstal tam ležet a vrhal na kožich ozářený měsíčním svitem drobný stín. Toklovi se vybavily vzpomínky na jiné mládě pokryté listy – a také hlínou a klacky. Jeho dech byl tlumený jako měsíční svit, než úplně pohasl a vedle Tokla zůstala jen chladná, prázdná schránka.

„Promiň, Tobi," řekl tiše Toklo. Díval se, jak jeho bratr umírá, a pak ho nechal tam, kde ho jejich máma pohřbila. Jedno mládě, které ho potřebovalo, už opustil; nehodlal tedy připustit, aby se to opakovalo znovu.

Pořád tu ale přetrvával ten problém s Lusou. Podíval se nahoru do stromu a jen letmo rozeznal postavu baribalího mláděte. Udržovalo rovnováhu v záhybu mezi dvěma větvemi a čenich si strkalo pod tlapky. Baribalové jsou slabí, to ví každý. Vždycky se ženou vzhůru do korun stromů, protože se hrozně bojí spát dole na zemi. Lusa byla stejně zranitelná jako kterýkoliv z nich – možná ještě zranitelnější, protože nechala ploché tváře, aby se o ni staraly.

Toklovou myslí zmítal neklid. Lusa ušla celou tu cestu z Medvědí kotliny, jen aby ho našla; to vyžadovalo odvahu, připustil neochotně. *A taky znala jeho mámu.*

Když se Toklo podíval na Lusu, měl pocit, jako by se nad ní

tyčil obrovský Očin stín. Neviděl ho, ale věděl, že tam je, jako tmavá část měsíce. *Proč mě opustila? Proč se o mě nemohla starat tak, jako se starala o Tobiho?* Toklo zaryl drápy do hlíny. Nechtěl na Oku myslet. Kdyby Lusa nepřišla, byl by schopný na ni úplně zapomenout.

Kéž by odešla a dala nám pokoj! A rozhodně nechci slyšet ten její vzkaz!

Toklo zavřel oči a zahrabal se hlouběji do suchého listí. Trvalo však dlouho, než ho přemohl spánek.

Toklo vylezl z dutiny ven a sklepal si ze srsti listí i borovicové jehličí. Zhluboka se nadechl a těšil se ze všech rozličných vůní lesa: z listí, vlhké země, ale i pachu mývala, který se v noci šoural kolem. Vzduch byl sice vlhký, ale hrozba deště už pominula a nad hlavou se k němu skrz listí draly dlouhé drápy slunečního svitu.

„Dnešek je skvělý den na putování!“ Ujurak se vyhrabal z kořenové skrýše ven a postavil se vedle Tokla. „Jde se!“

Na kratičký okamžik Toklo zadoufal, že Ujurak na Lusu zapomněl. Mohli by se vyplížit pryč a nechat ji na stromě dál spát. Když se Ujurak otočil, vzepjal se na zadní a předními tlapkami se opřel o kmen stromu, Toklo zklamaně zafuněl.

„Luso! Hej, Luso, probuď se!“

„Co...?“ Malá baribalka zvedla hlavu a ospale se podívala na zem. Jakmile spatřila Ujuraka, její pohled se rozjasnil. „Je čas jít?“

Sklouzla se po stromě dolů a postavila se vedle něj. Na okamžik si Toklo přál, aby taky uměl šplhat tak mrštně jako Lusa,

nakonec tu myšlenku ale v hlavě rychle zapudil. Grizzlyové jsou silní; *nepotřebují* šplhat po stromech.

„Pojďte," zavrčel na ně.

Vedl je lesem, měkce našlapoval na polštářky, a zatímco větřil, doufal v kořist. Vůně živých věcí – zelených, chlupatých a lesklých jako bobule – se vznášely kolem něj, buď se nesly ze země vzhůru, anebo se linuly ze stromů dolů. Nastražil uši, ale sebemenší zvuk pokaždé přehlušili Ujurak s Lusou, jak se za ním mátožně šinuli vpřed.

„Tiše!" vyštěkl a letmo se po nich ohlédl.

Koutkem oka spatřil záblesk pohybu a zpozorněl. Prudce se otočil a spatřil sysla svištícího po otevřené travnaté ploše. Toklo zavrčel a vystřelil za ním. Rozpřáhl se drápy a rozčísl mu ocas právě v okamžiku, kdy sysel zaplouval do nory. Toklo zařval a drápy přitom rozrýval zem. Půda i zbytky trávy kolem něj lítaly do vzduchu a štípaly ho do očí.

Konečně Toklo ucítil, jak mu drápy zajíždějí do čerstvého masa. Jednou tlapkou zakroutil syslovi krkem a vytáhl ho z nory ven. Bezvládné tělo pak upustil Ujurakovi k nohám. „Dejme se do něj," řekl.

Zatímco se tesáky nořil do teplého těla, všiml si, že Lusa stojí jednu medvědí délku opodál, toužebně se dívá na potravu, ale ani se nehne, aby si taky trochu vzala.

„Pojď," zafuněl Toklo. „Můžeš si taky dát."

„Děkuju!" Lusa k nim přicválala, skrčila se vedle Ujuraka a utrhla si sousto kořisti.

O sysla se spolu podělili všichni tři, a tak žádný z medvědů neměl dost. *To nevadí,* pomyslel si Toklo. *Můžu najít dalšího.*

Slízal si teplou krev z čumáku, a zatímco se ubíral do stínu pod strom, nechal své společníky dojíst potravu, kterou obstaral. Spokojeně se tam uvelebil a větřil. Na kůře stromu ucítil pižmový pach lišky. Už vyčpěl – liška tou dobou byla jistě na hony daleko. Zvedl čumák, zhluboka nasál okolní vzduch a dozadu do tlamy vtáhl novou, bohatší vůni. Byl to jelen, prošel tudy a nebylo to ani jeden východ slunce. Toklo zase vstal, nasával vůni jelena a nechal si ukazovat, kudy má jít. Byl pyšný na své smysly, které mu našeptávaly, kde najít potravu nebo vodu či kde hrozí nebezpečí od plochých tváří anebo cizích medvědů. Každičká zatáčka, každičké údolí nebo vršek kopce nesly plno významů, jako by mu nějaký hlas našeptával beze slov. Toklo svěsil ramena.

„Je čas jít," řekl.

„Následujte mě," zavelel Ujurak. Vybočil ze stopy a skákal nahoru po příkrém svahu, pryč od vůně jelena.

„Ujuraku," zavolal na něj Toklo. „Jdeš špatně!"

Malé hnědé mládě ale pokračovalo dál a kopalo za sebe kamínky a bláto.

Toklo se podíval na Lusu. „Pojď!" Nechtěl, aby si myslela, že se s Ujurakem neshodnou na tom, jakým směrem se mají vydat. Musela pochopit, že on i Ujurak jsou na stejné cestě – *jejich* cestě, nikoliv Lusině – a ona že jim dělá jen ocásek. A kromě toho, jelenů ještě bude…

Běžel za Ujurakem a Lusa ho v kratičkém odstupu následovala. Jak lezli vzhůru, stromy postupně ustupovaly keřům a zákrskům, až se nakonec ocitli na holém horském svahu s rozlámanými kameny. V puklinách kamenů rostla prořídlá tráva a ojediněle zkrou-

cené zákrsky. Neústupný vánek hnal mraky po obloze, a jak slunce pomalu klesalo k obzoru, kameny začaly vrhat dlouhé stíny.

„Počkejte na mě," křičela na ně Lusa.

Ujurak se zastavil na vrcholku svahu. Upřeně se díval před sebe a vítr mu šlehal do kožichu. Toklo vylezl nahoru vedle něj. Před sebou viděl jen horu za horou, podobaly se dlouhé, lehce zvlněné trávě, která se táhne do nekonečné mlžné dáli. Jejich skalnaté špičky vytvářely nepřetržitý hřeben tyčící se vysoko do nebe. Na obou stranách se holé stráně svažovaly k nížinám ozářeným slunečním svitem a přes zelené lesy a pole se hnaly stíny mraků.

Ozvalo se zašourání nohou a ťukot kamínků. Lusa se vydrápala nahoru, aby se k nim přidala. „Vidíme celý svět!" zalapala po dechu.

Zírala kolem sebe se smíšenými pocity údivu i strachu, jako by ji snad měl ten ohromný výhled spolknout. Toklo cítil skoro to samé – v porovnání s šíří země, která se před ním rozprostírala, byli jenom drobné mušky – tu myšlenku ale v hlavě zase rychle zapudil. Hnědí medvědi se hor nebojí!

„Máme namířeno támhle dolů?" zeptal se Ujuraka.

Menší mládě zakroutilo nesouhlasně hlavou. „Naše cesta leží na Nebeském hřebenu."

„Cože?" Toklo se zadíval na řadu skalnatých špiček, které se táhly do dáli, tak daleko, kam jen jeho oko dohlédlo. „Tady nahoře ale žádná kořist není. Není tady ani kde se ukrýt –"

„Přesto musíme jít tudy," trval na svém Ujurak.

„A jak to víš?" zeptala se ho zvědavě Lusa.

„*Nevím,*" odpověděl Ujurak. „Nejsem si ani přesně jistý, kam

jdeme. Ale určitá znamení, která dokážu rozluštit, mi napovídají, že tady nahoře jsme na správné cestě."

Toklo obrátil oči v sloup. Medvědi vždycky hledají jen místa, kde budou v bezpečí a kde je spousta potravy. Všechno ostatní jsou ptákoviny. *Tak proč za ním teda jdeš?* zeptal se ho jeho vnitřní hlas; Toklo dělal, co mohl, aby si ho nevšímal.

„Jaká znamení?" naléhala Lusa.

Ujurak se díval zmateně. „Může to být cokoliv… strom, vůně vody, způsob, jakým roste mech na kameni… Já opravdu nevím, jak to vím, ale chápu, co mám dělat. A v první řadě jdu za Hvězdou bezpečí."

„Hvězdou bezpečí!" Lusa zírala, jako by se před ní právě vztyčil had. „Nemáš na mysli Medvědího strážce? Pomohl mi, když jsem hledala Tokla."

Toklo se hodně držel, aby opovržlivě nezavrčel.

Ujurak se otočil čelem k Nebeskému hřebenu. „I když je ta hvězda na nebi schovaná, cítím, že tam je a že mě táhne za kožich vpřed…" Hlas mu zeslábl do ztracena.

„Já to taky cítím, úplně stejně!" odpověděla Lusa a celá vzrušená lehce nadskočila. „Možná že jsme šli za stejnou hvězdou. Možná že jsem byla předurčená vydat se na tuhle cestu, a proto jsem taky dokázala najít Tokla."

„A možná že máte oba dva švába na mozku," přerušil je Toklo. Kožich mu žhnul vzteky, jak ta dvě mláďata lovila z hlavy, co mají společného – přitom věděl, že jsou to úplné nesmysly. Ti dva měli společné jen to, že trávili až moc času sněním. Věděl, o jaké hvězdě se spolu baví, ale ta je ještě nikdy nikam nedovedla. Žila si sama, obkroužená nepřátelskými hvězda-

mi, které ji nenechaly chvíli v klidu. A dobře také věděl, jaké to je.

„To tu budeme stát do tý doby, než na nás vyraší mech?“

Ujurak do něj láskyplně šťouchl čumákem. „Ne, už jdeme.“ A vedl je po hřebenu vpřed.

Přestože se Toklovi cesta, kterou Ujurak vybral, příliš nezamlouvala, v příštích dnech si pomalu zvykl jak na rozlehlé pásy půdy, které se rozprostíraly po obou stranách horské pěšinky, tak na pocit, že ho vítr šlehá do kožichu a kolem není nic než širé nebe nad hlavou. Měl však velké obavy z nedostatku kořisti; žili z kořínků a hmyzu, které se jim jen stěží podařilo vyškrábat z hlíny mezi balvany, nebo z bobulí rostoucích tu a tam na trnitých keřích kořenících ve spárách. Od rána do noci trápily Tokla křeče z hladu. *Aspoň že si ta baribalka nestěžuje, i když je přece jen menší než já, takže tolik žrádla vlastně ani nepotřebuje.*

Slunce vyšlo ještě několikrát a měsíc narostl do dvojnásobné velikosti, když je cesta dovedla na úzkou římsu. Na jedné straně se směrem nahoru rozprostíraly strmé ježaté skály, zatímco na druhé se svažoval dolů závratný sráz. Vedl je Toklo. Letmo se za sebe ohlédl, aby zkontroloval ostatní, a všiml si, že Lusa na ně ztrácí několik kroků. Zírala vzhůru na oblohu.

„Co je to tam nahoře za ptáka?“ zavolala na ně a čenichem ukázala k malé, tmavě hnědé siluetě vysoko nad nimi.

„Orel skalní,“ odpověděl Ujurak. „Jednou jsem se v něj proměnil, když jsme lovili kamzíka. A taky jsem ho chytil.“

„Chceš říct, že je ten pták dost velký na to, aby chytil kamzí-

ka?“ Lusa úžasem zalapala po dechu a stále upřeně pozorovala vzdálenou siluetu orla. „Vypadá tak droboučký!“

„To proto, že je tak daleko, ty slepičí mozečku,“ přerušil je Toklo. „Zblízka je ale dost velký i na to, aby chytil i jedno zvědavý a ukecaný baribalí mládě.“

Lusa na něj zírala s vyvalenýma očima, jako by si nebyla jistá, jestli to, co právě řekl, myslí opravdu vážně. Potom se uklidnila. „Ty by ses určitě běžel schovat, kdyby hrozilo nějaké nebezpečí,“ došlo jí. „Jestli je totiž orel dost velký na to, aby chytil mě, pak je i dost velký na to, aby tě zranil. Dokud ten orel zůstane nahoře na nebi, tak budeme všichni v bezpečí.“

„To je dobrý,“ uklidňoval ji Ujurak a konejšivě jí drápy vískal kožku. „Když jsem byl na okamžik orlem, poznal jsem, co si myslí a jaký druhy zvířat rádi loví. S medvědy si vůbec nešpiní pařáty, teda pokud nejsou opravdu droboučcí.“

„Jestli jste připravení, nemohli bysme už zase jít dál?“ zeptal se jich podrážděně Toklo. Slunce se snášelo dolů v plápolajícím ohni, který se rozprostíral po celém nebi. Chtěl se už dostat z římsy pryč a najít místo, kde složí hlavu, než se úplně setmí.

Ale téměř okamžitě poté, co se znovu vydali na cestu, uklouzla Toklovi na kraji pěšinky tlapka po volně ležícím kameni. Ten se zřítil po příkrém srázu dolů a v tu ránu se zezdola ozval ukrutný výkřik a zvuk silného třepotání křídel. K nebi se vznesl další orel.

Toklo se vydal vstříc nebezpečí a letmo se podíval přes okraj pěšinky dolů. Jednu medvědí délku pod ním se nacházela úzká římsa, na níž leželo hnízdo z větviček a v něm tři velká vejce. *Každej jedno*, pomyslel si, a při představě, že mu hrdlem klou-

že dolů teplá lepivá chuť, mu zakručelo v břiše. Nezdálo se, že slézt dolů bude náročné, kdyžtak se přidrží tlapkami a –

„Toklo!“ zaječel Ujurak.

Blízko nad hlavou mu cosi zase ukrutně zaskřehotalo. Orlí máma nabrala výšku a vrhla se na něj s nataženými pařáty. Toklo uskočil od okraje pěšinky dál právě v okamžiku, kdy na kožichu ucítil závan větru od jejích křídel. Podíval se nahoru a viděl, jak se ten první orel, ten, kterého zahlédla Lusa, snáší prudce dolů a chce se přidat k družce. Když si Toklo uvědomil, jak moc jsou orli zblízka ohromní, zafuněl na poplach.

„Jděte zpátky!“ poručil ostatním.

Ujurak strčil Lusu do štěrbiny mezi dvěma kameny a vmáčkl se tam za ní. Toklo stál před nimi, vzpínal se na zadních a oháněl se po druhém orlovi. Pták se s rozzuřeným zavřeštěním stočil pryč. Křídly přeťal vzduch jako blesk; po horském svahu se dolů snášelo dlouhé hnědé pero.

Toklo se ohlédl po Ujurakovi. Choulil se ve štěrbině s Lusou, která mu zpoza ramen vykukovala ven a v očích se jí zračila hrůza.

„No tak, běžte!“ vyštěkl na ně. „Než se oba vrátí.“

Počkal, dokud obě dvě mláďata nepelášila po římse před ním, a pak je následoval, uši nastražené, jestli neuslyší zvuk třepotajících se křídel, ramena připravená na to, že se mu do kožky každou chvíli zaryjí orlí pařáty. Orlí křik ale slábl. Když se římsa rozšířila do všech stran a stala se z ní roklina mezi skalami, podíval se Toklo za sebe a uviděl oba orly, jak se vznášejí nad hnízdem. Ptačí máma se znovu usadila na rozházenou hromádku z klacíků, zatímco její druh se prudce vznesl do nebe a očima jako korálky dál bedlivě střežil svou rodinu.

„To bylo o chlup," zabručel Toklo.

„Byl jsi úžasný!" zářily Luse oči obdivem.

Toklo byl z té chvály celý rozpačitý – koneckonců, on se těch orlů bál taky – ale jen pokrčil rameny. „Kéž bysme se dostali k těm vejcím."

Ujurak ho kamarádsky pošťouchl. „Jsem rád, že jsi to nezkoušel. Nestály za to, aby tě kvůli nim orli shodili z římsy."

Teď už slunce zapadlo za obzor a na nebi zůstalo jen několik červených pruhů. Toklo své společníky ještě chvíli vedl, až už se setmělo natolik, že putovat dál by nebylo bezpečné. Neměli se kde ukrýt, a tak se v roklině jen schoulili k sobě a vítr mezi skálami jim skučel nad hlavou.

Když ho druhý den ráno probudily sluneční paprsky, Toklo měl pocit, jako by snad ani nezavřel oči. Trmáceli se tedy dál, drželi se Nebeského hřebenu a dívali se dolů po lesích a potocích, které se třpytily ve slunečním svitu. Tady nahoře byly mraky tak blízko, že se jich skoro mohli dotknout. Občas se na Nebeském hřebenu někde usadili a všechno zahalila mlha a chlad.

„Tak takový to teda je, letět?" zeptala se Lusa Ujuraka.

Ujurak zakroutil hlavou. „Nikdy jsem do žádných mraků ještě nevletěl. Letěl jsem, když bylo nebe jasné. Je to jako vrhnout se do vzdušné řeky plné proudů, místy teplých a místy zase studených. Musíš plavat od jednoho proudu k druhému, nabírat vzduch křídly jako do lopatek, dokud tě to nevynese nahoru."

Měl zastřený pohled, jako by všude kolem najednou znovu cítil vzdušné proudy. Lusa na něj celá okouzlená zírala a tlapky jí přitom cukaly po skále, jako by jimi také chtěla nabrat vzduch jako do lopatek. Toklo si povzdychl. Ptákoviny, to je to,

čeho mají ta dvě mláďata plnou hlavu. *Ale ptákovinama se ještě žádná kořist nechytila.*

Každý den Toklo viděl, jak na jedné straně hor vychází slunce a na druhé zase pomalu klouže dolů. Dny nebeského žáru byly čím dál delší a teplejší, a jestliže by byl dřív Toklo vděčný, kdyby se dny strávené lovem tam dole v lesích ještě o něco protáhly, pak tady nahoře na Nebeském hřebenu bylo kořisti skutečně pramálo.

Brzy začali odpočívat i uprostřed dne, našli si ostrůvek stínu, kde chvíli tloukli špačky nebo si olizovali tlapky, které je bolely z cesty po zubatých skalách. Ujurak z nich byl vždycky první, kdo vyskočil a přinutil je pokračovat dál.

„Mám pocit, jako by tam na nás něco čekalo," vysvětloval jim se zmateným výrazem v očích. „Nevím sice co, ale zato vím, že bychom tam neměli přijít pozdě."

Zdálo se, že Lusa se ráda nechává strhnout jeho naléháním, a Toklo se jim jednoduše přizpůsobil, i když to moc nechápal. Hádat se s Ujurakem by stejně ničemu neprospělo. A kromě toho, přestože by to ostatním asi nikdy nepřiznal, byl rád tím velkým a silným, který je táhne nahoru po nejpříkřejších skalách, nebo jim dovoluje, aby mu vyšplhali na záda a přelezli tak přes obrovské balvany. Byl rád tím nejzdatnějším lovcem; jednou k sobě dolů stáhl hubeného tetřeva, když se mu pokoušel uletět, a měl pocit, jako by ostatním připravil skutečné hody.

V jednom místě byl však Nebeský hřeben natolik špičatý, že z něho medvědi museli sejít a vydat se po pěšince ležící o několik medvědích délek níž po svahu hory.

Ujurak vláčel tlapky za sebou. „Nelíbí se mi to," stěžoval si. „Měli bysme zůstat na vrcholku."

„Vrátíme se zpátky, až tam ta cesta nebude tak hrbolatá," slíbil mu Toklo. „Ty možná chceš, aby ti krvácely tlapky, ale já ne."

Toklo je vedl novou pěšinkou dál, ale i on si uvědomoval, že se mu příliš nelíbí. Něco tu nehrálo; neustále se rozhlížel kolem a s nastraženýma ušima a chvějícím se čenichem hledal známky nebezpečí. Cítil však jen skály, vodu a neznatelnou vůni ojedinělých horských rostlin, nicméně cosi podobající se strachu způsobilo, že se mu na srsti naježily všechny chlupy. Začalo mu mravenčit v tlapkách, a když kolem nich zarachotilo pár uvolněných kamenů, vyděšeně nadskočil.

„Co to bylo?" zakňučela Lusa.

Toklo byl vzteky bez sebe, protože Luse ukázal, že se lekl. Pokrčil rameny. „To nic, jdeme dál."

„Měli bysme vylézt na strom," řekla Lusa.

Toklo se rozhlédl po drsném skalnatém svahu. „Vidíš tady snad nějaký stromy?" zeptal se jí. „Ty husí mozečku."

Lusa sebou škubla. „Já jen myslela –"

Zastavila se, protože najednou za nimi a nad jejich hlavami kdosi do ticha zavyl. Toklo uviděl čtyři štíhlé postavy, jak lezou nahoru po hřebenu. Tam se na okamžik zastavily, jejich siluety se rýsovaly proti rudému nebi.

„Vlci!" zavrčel. Na okamžik se chtěl otočit a začít se s nimi prát, bylo jich ale příliš mnoho – víc než kolik by spočítal na drápech všech svých tlapek. Byli hubení a zuřili hlady. A Toklo dobře věděl, že po tolika dnech hladovění nebude dost silný, aby je přepral. „Honem do údolí!"

„Ale to je špatným směrem," zaprotestoval Ujurak.

„Zdrhej!" vyštěkl na něj Toklo. Šťouchal Ujuraka vpřed, a aniž by se podíval, jestli jde Lusa za nimi, spustil se po svahu dolů. Tiše proklínal vítr; vál směrem od nich, a unášel tak jejich vůni přímo k vlkům.

Ujurak vedle něj utíkal s krkem nataženým vpřed, a jak přeskakoval z kamene na kámen, odrážel se mu jeho krátký tlustý ocas z boku na bok. Toklo se letmo ohlédl a viděl, že Lusa se drží jen pár kroků za ním a její nohy připomínají jednu prachovou černou šmouhu.

Vlci se řítili po svahu dolů, teď už tiší a rychlí jako povodeň. Lusa vedle Tokla zakopla. *Třeba se stáhne*, pomyslel si. *Potom já i Ujurak budeme moct těm vlkům utéct.* Něco uvnitř mu ale nedovolovalo nechat jim to baribalí mládě na pospas, aby ho roztrhali na kusy. Hrůzostrašně zavrčel, zpomalil, a když se ocitla před ním, postrčil ji dopředu. Lusa ale ztratila pevnou půdu pod nohama, uklouzla, a zatímco se řítila po hlavě několik medvědích délek dolů, rozrážela kolem sebe štěrk a oblázky. Narazila do skály, pak se vyškrábala na všechny čtyři a pádila dál. Na kamenech za ní zůstávaly červené pruhy; polštářky na tlapkách jí krvácely, a tak za sebou zanechávala šarlatovou, masem provoněnou stopu.

Pomalu se už přibližovali k údolí pokrytému stromy. Vytí vlků se ale stále blížilo. Toklo se ani neodvažoval ohlédnout, živě si však uměl představit, jak mu svým teplým dechem pročechrávají kožich. Zoufale se rozhlédl, kde by se schoval, až spatřil místo, kde se potok řinul do hlubokého podrostu.

„Tudy!" vydechl úlevou k Ujurakovi. „Voda schová naši vůni."

Ujurak ale neodpověděl. Aniž by zvolnil krok, začaly se mu protahovat nohy a zdálo se, že se mu srst pomalu rozplývá do ztracena, až se z ní stala lesklá, kaštanově hnědá kožka pokrývající štíhlé mrštné tělo. Na hlavě se mu objevily malé pupeny a z nich vyrašilo rozvětvené paroží. Ujurak se v podobě jelence ušatého ohnal hlavou sem a tam a postavil se tváří v tvář přicházejícím vlkům.

„Ujuraku!“ zaječel Toklo. Mladý jelenec ušatý, pěkně zakulacený a živený trávou bude pro smečku jistě ještě chutnější kořist.

Ujurak-jelenec zaváhal jen na okamžik. Pak odskákal rychle pryč a utíkal nad řadou stromů po svahu dál.

Lusa se smykem zastavila a stála tam s tlamou otevřenou dokořán. „Zase se proměnil!“

Toklo do ní vrazil a strčil ji do potoka. „Zalez pod břeh!“

Lusa se svalila do vody, která se hlučně rozstříkla kolem, něco si pro sebe zadrmolila a zakroutila hlavou. Voda jí sahala až po kožich na břiše. Vydrápala se na všechny čtyři, přidržovala se oblázků a hrabala se ke kraji potoka, kde přes hladinu přečníval břeh, který na vodní vlnky vrhal hluboký, studený stín.

Toklo se sklouzl po břehu dolů, a zatímco se soukal pod převis za ní, trhal sebou, jak ho ledová voda kousala, a i když měl pocit, jako by měl hrudník v plamenech, zadržoval dech a poslouchal. Na chvíli uslyšel dupot jelencových kopyt po skále a vlky, kteří se za ním řítili, vyli, a jak ho honili, kartáčovali si srst na břiše o zem. Potom ty zvuky utichly a Toklo slyšel jen zurčení potoka a Lusin i svůj vlastní sípavý dech.

Stáli v potoce a voda jim u břich vířila dokola. Proud na stra-

ně vymlel dutinu, ze břehu nad nimi visel dolů travnatý podrost a k hladině se ohýbaly větve stromů. Pro teď byli v bezpečí.

Místo úlevy však Toklo cítil, jak mu na hrudi bují vztek. Tlumeně zavrčel.

„Co se děje?“ zeptala se Lusa.

„Ujurak.“ Rozzuřeně procedil to slovo mezi obnaženými tesáky. „Proč neposlouchá? *Říkal jsem* mu přece, co má dělat…“

Ti vlci ho roztrhají na cucky. Jelenec ušatý nemůže nikdy utéct před vlčí smečkou.

„Bude v pořádku,“ ujistila ho Lusa.

„Jak to můžeš vědět?“ vyštěkl Toklo.

„Jsem si jistá, že bude –“

„Ticho!“ zavrčel Toklo.

Ve stínu pod keři Toklo malou, vyděšenou a zmatenou baribalku jen stěží rozeznal. Otočil se a sklapl čelist. Když si představil, jak vlci po Ujurakovi skáčou, stahují ho k zemi a zarývají se do něj svými drápy a tesáky, v jeho nitru se probudila jeho horší, temná stránka. *A já trčím tady, kde mu nemůžu pomoct. Sám to nikdy nesvede.*

Toklovi se zvedal žaludek, ale přesto se přemohl, zůstal s nastraženýma ušima ve střehu a snažil se dívat skrz travnatý podrost, který je zakrýval. Avšak neviděl a neslyšel nic jiného než pozvolna tmavnoucí les a šumění potoka. *Ujuraku, kde jsi?*

Cítil, jak se vedle něj Lusa třese, a slyšel, jak jí drkotají tesáky. Sledoval ji koutkem oka a viděl, že se jí protáčejí panenky, jako by měla každou chvíli ztratit vědomí. Snad se tady nechystá to přitroublé stvoření složit, jako by už tak neměli dost problémů!

Toklo nastražil všechny smysly, ale v okolí nebylo po nebez-

pečí ani stopy. „Dobrý," zavrčel a šťouchl do Lusy. „Už můžeme vylézt."

Lusa šmátrala předními tlapkami po břehu, Toklo ji musel zezadu znovu silně pošťouchnout, aby se vysoukala z potoka ven. Skrčená se pak klepala na trávě.

„Tady nemůžeš zůstat," řekl jí Toklo. „Musíme se schovat." A dokráčel k trnitému křoví u břehu. „Tady."

Lusa zvedla hlavu a mžouravě na něj koukala, potom se vyhrabala na všechny čtyři a vrávorala přes trávu, až se vplížila pod nejnižší větve. „Mám hlad," zafňukala.

„Já taky." Toklovi vylo břicho hlady, ale věděl, že si toho nesmí všímat. „Ještě ale nemůžeme lovit. Je to nebezpečný. Vlci můžou být pořád někde poblíž."

Padla tma a mezi větvemi se nad nimi přerušovaně trousil měsíční svit. Toklo bojoval sám se sebou, aby zůstal vzhůru; Lusa už dávno zavřela oči, a tak aspoň někdo musel zůstat ve střehu. Snažil se vymyslet, co by měli podniknout dál, ale šok ze ztráty Ujuraka jako by naplnil jeho mysl hustou, dusivou hlínou.

Toklo sebou trhl, až ho to úplně probudilo. Uslyšel zvuk cizího zvířete, které si klestilo cestu podrostem.

Luse vystřelila hlava nahoru, oči vykulila strachy. „Co to je?"

„Nevím. Ticho."

Toklo několikrát zhluboka nasál okolní vzduch. Zvíře, které se k nim přibližovalo, byl další medvěd. Připravil se tedy na boj a drápy se zarýval do vlhké země. Minuli snad někde škrábance na kůře od dospělého grizzlyho, který na ně chce teď zaútočit, protože překročili jeho území?

Šustění ustalo; Toklo napjal svaly a byl připravený vyskočit. *Já ale nikdy dospělého grizzlyho neporazím. Nedokážu ochránit ani sebe, natož Lusu.*

Potom se z temnoty ozval hlas. „Toklo? Luso? Jste tam?“

Lusa s radostným zapištěním vyskočila a protáhla se zespod nejnižších větví ven. „Ujuraku, tady!“

Tokla polila vlna úlevy. Protlačil se mezi trny ven a spatřil Ujuraka, jak stojí na břehu potoka pár medvědích délek od něj a znovu ve své medvědí podobě. „Děkuju, že jsi nás zachránil.“

Toklovu úlevu ale rychle zkalil hněv, podobně jako když bouřkové mraky zakryjí slunce. „Myslel jsem, že jsi mrtvý!“ zařval na něj. Dokráčel až k němu a díval se Ujurakovi zpříma do očí. „Neslyšel jsi mě snad, když jsem ti říkal, aby ses schoval do potoka?“ zavrčel na něj.

„Ano, já vím, ale…“ Mládě znělo zmateně. „Chtěl jsem se stát někým rychlým, abych ty vlky dokázal odlákat pryč. A pak už jsem jen cítil, jak se proměňuju.“

„To byla ale blbost!“ Toklo si nebyl jistý, jestli se Ujurak proměnil schválně, a správně vytušil, že to neví ani Ujurak. „Jelenec ušatý přeci není rychlejší než vlk.“

„Já vím, ale jelenec ušatý je *chytřejší*, Toklo. V jeho podobě jsem mohl skákat přes klády, balvany a ploty plochých tváří. Mohl jsem vyskočit na vysoké skály. Občas je vlci museli obejít, a tak když byli z dohledu, vyhnul jsem se jim a zaměnil pachovou stopu. Nakonec jsem je setřásl.“

Toklo si živě představil ten zběsilý hon a nevycházel z úžasu nad tím, jak je jeho kamarád statečný. „Že ti to ale trvalo, než ses vrátil zpátky,“ zabručel.

„Já vím, ale…“ Ujurak celý nesvůj zašoupal tlapkami. Oči měl plné smutku. „V té podobě jsem mohl cítit, co cítí jelenci. Sledoval jsem jejich stopu až k široké kamenité cestě, na které řvala stříbrná zvířata, a viděl jsem brlohy plochých tváří, kde dřív jelenci žili. Stýská se jim po domově, Toklo. Na téhle straně hřebenu pro ně není spolu s vlky dost místa.“

„Koho zajímá, co cítí jelenec ušatý?“ zafuněl pohrdlivě Toklo, ale Ujurak pokračoval dál a srst se mu nad očima svraštila soucitem.

„Myslel jsem si, že každičký zvuk v lese přichází od lovící ploché tváře, která jde po mně. Když jsem pil z jezírka, voda chutnala kysele, jako bych umíral. Svět jelenců se zmenšuje a je čím dál nemocnější, Toklo.“

„My budeme nemocní?“ zafňukala Lusa a její černé oči se v šeru zakulatily a zaleskly.

Toklo pokrčil rameny. „Ne, pokud budeme dělat to, co jsme dělali vždycky, a pokud se budeme bít, abysme přežili. Život není peříčko. To ale nebyl nikdy.“

Ujurak vzdychl, Lusa se ho čenichem dotkla na rameni a svým teplým dechem mu pročechrala kožich. Tokla hlodala žárlivost. Uvědomil si, že má z toho všeho strachu a žízně tlamu suchou jako troud, otočil se a odkráčel se napít do potoka.

„Ne!“ vykřikl Ujurak. „Nepij z něj. Říkal jsem ti přece, že ta voda je špatná!“

„Ale já mám žízeň,“ odsekl mu Toklo. Namočil si čenich do chladného proudu hebkého jako srst a stále měl na paměti, že jeho dva společníci stojí tiše za ním. Voda se mu zdála v pořádku.

KAPITOLA TŘETÍ

Kallika

Malá lední medvědice Kallika se krčila na vrcholku svahu. Naposledy se podívala na hořícího kovového ptáka i Nanučino tělo, které sebou praštilo na zem vedle něj. Věděla, že musí najít to místo, kde na ledu tančí duchové, avšak odloučit se od té paličaté opuštěné medvědice, která ji tak dlouho ochraňovala, bylo těžké. Když se Kallika probudila, byl už Nanučin kožich velmi studený, stále se však choulila starší medvědici do klína, poté co kovový pták spadl z nebe.

Kallika se cítila příliš jako v mrákotách na to, aby přemýšlela, kterým směrem se vydat, a tak začala na opačné straně hřebenu lézt po svahu dolů. Štiplavý sníh s deštěm ji šlehal do tváře, takže jen mžourala, ledově studené bláto jí promáčelo tlapky i kožku. Celé tělo měla rozlámané, a pokaždé když přenesla váhu na přední tlapku, projela jí ostrá bolest.

Na úpatí svahu vyčnívaly ze zablácené půdy kameny a svištící

vítr ohýbal trsy vysoké trávy skoro až na zem. Kallika se potácela vpřed ještě několik medvědích délek, když klopýtla o šikmý kámen a skutálela se do dutiny. Věděla, že by asi měla zase vstát a plahočit se dál, ale stačilo jen zvednout hlavu a měla pocit, jako by zdvihala ledovou kru. Oči jí zalila třpytivá temnota; složila se a zůstala nehnutě ležet.

Kallika se vznášela, tělo i nohy měla lehké jako sněhové vločky a nechávala se unášet nocí beze hvězd, větru nebo vůně vody.

Kalliko! Kalliko!

Co se to děje, mami? Kallika se rozhlédla dokola, ale temnotu nic neprolomilo, ani Nisina bílá kožka, ani blikající hvězda ducha její mámy. *Kde jsi?*

Jsem s tebou, maličká, odpověděl hlas její mámy. *Pořád jsem s tebou.*

Tak proč tě nevidím?

Jednoho dne mě určitě uvidíš, řekla jí něžně máma. *Ale teď ještě ne.*

Proč ne? Kallika toužila znovu se mámě schoulit do teplého klína a poslouchat, jak vypráví.

Protože tu je něco, co musíš udělat. Já s tebou putovat nemůžu, moje milované dítě. Musíš jít sama.

Já nemůžu…

Můžeš. Jsi silná. Přežila jsi.

Vítr zesílil a přehlušoval Nisin hlas.

Ne! křičela Kallika. *Mami, neopouštěj mě!*

Jsi silná, zopakovala s úzkostlivým povzdechem Nisa, avšak ztratilo se to ve zvuku větru.

Kallika se nechávala unášet dál, až si myslela, že se znovu

houpe v síti vysoko nad zemí a nad hlavou jí klapají křídla kovového ptáka. Pamatovala si na oheň i příšerné zaječení, jak pták padal z nebe. Měla pocit, že teď to ječení slyší všude okolo a zaplňuje se jím celý svět…

Vytřeštila oči, spatřila ohnivé zvíře, jak se řítí přímo na ni a burácí, jako by byla jeho kořist. Kallika se instinktivně svalila na stranu. Ohnivé zvíře svištělo směrem k ní.

Kallika si lehla, ani se nehnula, a dokonce ani nedýchala, dokud ohnivé zvíře nezmizelo v dáli a jeho vrčení neutichlo. Uvědomila si, že leží vedle jedné z kamenitých cest plochých tváří, které si předchozí noci v té tmě a sněhovém dešti vůbec nevšimla. Teď jí šedé ranní světlo ukazovalo, jak se před ní ta kamenitá cesta rozprostírá pryč z dohledu oběma směry, skrz moře bahna, přerušované pouze trsy trávy a zakrslými keři. Nebe sice pokrývaly mraky, ale Kallika vytušila, že slunce už skoro vyšlo nad obzor.

Když se pokusila vstát, každičký sval na těle v ní ječel bolestí na protest. Na srsti zraněné přední nohy měla slepence od krve. Odšourala se několik medvědích délek od kamenité cesty pryč, přikrčila se, aby si srst olízala dočista, a vtom na ní dole spatřila zubatý šrám. Vyteklo z něj trochu čerstvé krve, ale bolest už ustoupila.

Aspoň jsem naživu, utěšovala se. *Ne jako Nanuka.* Ohnula hřbet pod čerstvým náporem zármutku, a když přimhouřila oči, ucítila pod víčky prach. Znovu je tedy otevřela, zamrkala a trochu je pokropila slzami.

Snažila se sebrat veškerou sílu a postavit se na tlapky, když vtom uslyšela ječivé zaštěkání přicházející z druhé strany ka-

menité cesty. Ztěžka se zvedla na všechny čtyři, schovala se za křoví a hleděla skrz zkroucené větve ven. Dlouhá bledá tráva na opačné straně cesty se rozestoupila a vynořila se z ní nazrzle hnědá liška polární. Byla hubená, měla vystouplá žebra a jedno ucho natržené, jako by se předtím někde poprala. Na okamžik zaváhala, pak přeběhla cestu a jen o několik málo medvědích délek dál minula Kalličinu skrýš. Držela se čenichem při zemi, jako by stopovala kořist.

Při vzpomínce na žrádlo zařvalo Kallice břicho hladem skoro stejně hlasitě, jako řve ohnivé zvíře. Vynořila se z křoví ven a začala lišku stopovat, zlehka kladla tlapky jednu vedle druhé.

Tvor zahnul mezi trsy trávy a tak se soustředil na svou kořist, že si ani nevšiml, že ho někdo sleduje. Kallice pomáhal vítr, protože vál liščí pižmo směrem k ní. Občas liščina hnědá kožka splynula s bahnitou zemí, a tak ji Kallika ztratila na chvíli z dohledu, ale dál ji cítila a nikdy neztratila její stopu.

Liška nakonec trnité houští obešla a zmizela za ním. Kallika uslyšela šoupání tlapek a pak pisklavé zakňučení, které náhle utichlo. Přitiskla se víc k zemi, proplížila se kolem houští a spatřila lišku, jak stojí nad tělem zajíce. Vůně čerstvě zabité kořisti projela Kalličiným žaludkem jako dráp. Se zaburácením se napřímila nad travnatým úkrytem a vyřítila se na lišku. Zvíře na ni vrhlo jeden vytřeštěný pohled a uteklo.

Kallika se skrčila nad zajícovým tělem. Instinkt jí radil, aby ho sežrala dvěma nebo třemi vyhladovělými hlty.

Ne tak rychle, maličká. Uslyšela mámin hlas, jak ji spolu s Taqqiqem zase učí zpátky na ledu. *Zhltni to žrádlo takhle, a uženeš si žaludeční vředy.*

Kallika zanořila tesáky do zajícova těla, vyškubla z něj sousto a pomalu si vychutnávala lahodné šťávy, než ho spolkla. Teprve pak sklonila čenich a znovu si kousla.

Najednou cosi zašustilo. Kallika zbystřila a hlavou se ohnala kolem. Zespod pichlavého keře na ni zírala liška. Kallika položila tlapku na zajíce a se zavrčením vycenila tesáky. „Ten je můj!“

Liška se tedy stáhla zpátky, ale zatímco se Kallika dál ládovala, měla pocit, že je stále poblíž. *Smůla, už je to můj úlovek. Budeš si muset chytit jiný.*

S příjemně plným žaludkem se pak odebrala do blízkého houští, kde se u paty stromu schoulila do klubíčka a zdřímla si. Když se probudila, nad krajinou se už pomalu plížila mlha a šeré světlo jí napovídalo, že se blíží večer. Čelist se jí zívnutím rozletěla dokořán a několikrát si přejela jazykem po ráně na noze. Krvácení ustalo, a když se postavila a přenesla na tlapku váhu, cítila už jen tlumenou bolest.

Kallika ze sebe setřásla zbytky listí a větřila. Ve větru vyčenichala vůni vody, a tak už dál neklesala na duchu. Možná už není tak daleko od místa, kde se znovu vrací led a kde se spolu setkávají medvědi.

„Třeba tam na mě bude čekat Taqqiq,“ pomyslela si nahlas.

Vyrazila na cestu, prodírala se větrem vpřed a následovala vůni vody. Šeré světlo postupně uvadalo, a brzy kráčela ve tmě, čich jí však stále vedl tlapky vpřed.

Když se doplahočila na vrcholek nekonečného svahu, byla už velmi unavená. Nerostly tam žádné stromy, které by ji ukryly

před větrem, a do tlapek ji navíc kousala tráva. Nohy měla tak těžké, že už je ani nezvedla, a mezi rameny se jí ozvala nová bolest. Žaludek ji opět začal užírat hlady. Šla ale dál, byla si jistá, že voda, kterou hledá, už není daleko.

Nakonec se přece jen dostala na hřeben kopce a podívala se dolů. Před tlapkami se jí zem prudce svažovala dolů; několik medvědích délek pod ní se rozprostíral tmavý pás vody.

To ale nebylo to místo, které Kallika doufala, že najde. Nebylo tu ani stopy po ledu a ani stopy po dalších medvědech. Bylo slyšet pouze vodu, jak mírně šplouchá mezi rákosy, které ji lemovaly. A v dáli na protější straně jen stěží rozeznala břeh. Zdálo se, jako by ten záliv natáhl svou tlapku na pevninu. Vzpomněla si na rozlehlé plochy třpytivého ledu, kde se narodila, a pomyslela si, že jí snad ze samé touhy vrátit se zpátky pukne srdce.

„Kde to jsem?“ zakřičela Kallika, ale žádný medvěd tu nebyl, aby jí odpověděl. „Co se to se mnou děje?“

Podívala se nahoru na noční oblohu a doufala, že zahlédne Hvězdu bezpečí volně visící ve tmě a ta jí ukáže cestu. Ale viděla jen mlhu. Polila ji hrůza i zmatek; cítila se bezmocná jako ryba, která sebou mrská na souši. Cítila sůl i mořské řasy, ale ani náznak ledu, po kterém tolik prahla. Bude se muset plahočit ještě dál, aby ho našla, ale nevěděla, kudy se vydat.

Celá vyčerpaná klopýtala po svahu dolů, proplétala se mezi suchými rostlinami a kameny, až se dostala k okraji vody. Vyšplhala na tmavý kámen, vyčnívající nad hladinu, schoulila se na něm a upřela pohled do indigově modré hloubky.

Po chvíli se zvedl vítr, klátil rákosím sem a tam a rozvlnil

i vodní hladinu. Máma jí říkala, že všechna voda je vlastně roztátý led, ale Kallika neměla pocit, že by jí to cizí místo bylo něčím povědomé. Místo toho se jí zdálo, že ji k sobě láká temnota, a tak si vzpomněla, jak jí máma Nisa vyklouzla z tlapek, a tím ji zachránila před kosatkou. Kallika bojovala s pokušením sklouznout pod hladinu stejně jako máma a nechat nad sebou zavřít vodu, která by ji přikryla jednou provždy. Potom už by nemusela dál trpět, a možná že by pod tou neutěšenou hladinou dokonce někde našla ducha svojí mámy.

Kallika rozevřela doširoka tlapku a natáhla ji, aby se dotkla vlnek.

Taaaaa… qiiiiq.

Stáhla tlapku zpátky a nastražila uši.

Slyšela, jak voda šplouchá o skály a vítr lomcuje rákosím. Znělo to jako šepot ledních duchů.

Taaaaa… qiiiiq, dolehlo k ní znovu.

Studem ji polilo horko. Stačila chvilička, a už to chtěla vzdát. Ve snu jí přeci máma říkala, že je silná, a Nanuka říkala to samé. Kallika si sice silná nepřipadala, ale věděla, že musí jít dál. Zvuk bratrova jména ve větru ji přiměl si uvědomit, že nemůže tento život opustit, aniž by věděla, co se s ním stalo.

„Lední duchové, kudy mám jít?“

Podívala se nahoru. Noční nebe vypadalo zakalené, beze hvězd a nenabízelo jí žádnou pomocnou ruku. Zavřela oči a snažila se si Hvězdu bezpečí v duchu představit. Její myšlenky však čeřily vzpomínky na ukrutný zvuk kovového ptáka a hřmící plameny. Otevřela oči, ale po hvězdě stále nebylo ani stopy.

„Tak kde jsi?“ zakřičela Kallika. „Já tě potřebuju!“

Svěsila hlavu, a zatímco zírala na vodu, vítr dál lomcoval rákosím. Jak tak hleděla do prázdna, objevil se na hladině maličký flíček světla. *Hvězda bezpečí.* Neodvažovala se podívat nahoru, ale věděla, že jí září nad hlavou, nad úzkou zátokou, a vede jí tlapky podél pobřeží zálivu.

„Lední duchové, mám se vydat tudy?“ zašeptala.

Vtom se mlha rozplynula, na hladinu dopadl měsíční svit a jedním oslnivým pásem světla, mířícím opačným směrem od jejích tlapek, vymazal Hvězdu bezpečí z oblohy.

Kallika si stoupla a údivem vyvalila oči.

Po hladině se zářivě vlnila lední cesta, nevedla však po pobřeží zálivu k Hvězdě bezpečí, jak se Kallika domnívala. Místo toho se rozpínala po té části jezera, která směřovala od moře *pryč*, pryč od její rodné pevniny, do neznámých končin.

„Lední duchové,“ zašeptala. „Medvědi patří k moři. Radíte mi, abych ho opustila a šla do vnitrozemí?“

Taaa-qqqiiiq, zašeptali duchové.

Kallika sledovala, jak se ledová cesta vlní, leskne se na hladině úzké vodní zátoky a ukazuje směrem pryč od moře. Už ztratila mámu; nemohla ještě ztratit bratra, ne když měla šanci, byť velikosti té nejmenší sněhové vločky, že ho možná najde.

„Tak dobře, Taqqiqu,“ zašeptala Kallika. „Otočím se tedy k Hvězdě bezpečí zády. A půjdu, kam musím. Najdu tě.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Lusa

Lusa stála vedle Ujuraka na plochém kameni, vyčnívajícím z hřebenu ven. Poté co utekli vlkům, je grizzlí mládě měnící podobu zavedlo zpátky do hor, kde se celé dny plahočili jen o troše vody a potravy a bez přístřešku před neutuchajícím větrem, ostrým jako drápy. Lusa při každém nečekaném zvuku leknutím nadskočila. Občas měla pocit, jako by čenichem zachytila vzdálený pach vlků, k její úlevě však žádný plíživý pohyb po skalách nezahlédli.

Toklo dokráčel za nimi nahoru. „Jak dlouho budete tady nahoře ještě stát?“ zafuněl. „Není tu po kořisti ani čichu.“

Vzduch byl prosycený vůní čerstvé vody; několik medvědích délek pod místem, kde mláďata stála, prýštil v mezeře mezi kameny potok a po horském svahu skákal z kamene na kámen dolů, až docela zmizel v lesích, daleko pod nimi. Místo aby Ujurak Toklovi odpověděl, sklouzl se dolů a napil se z pramene.